

[Udenrigsministeren.]

lagre af normalt uranium og spaltelige materialer.

Den sovjetrussiske regering har erklæret sig rede til at deltage i drøftelserne om en fredelig anvendelse af atomenergien og har bemyndiget sin ambassadør i Washington til at optage kontakt med den amerikanske regering om disse spørgsmål. Også i Berlin har der fundet en amerikansk-russisk kontakt sted, og man tør måske håbe, at der ud af disse drøftelser vil vokse en overensstemmelse i synspunkter, som kan udgøre et meget væsentligt bidrag til den afspænding, vi stadig håber på. Thi det er jo risikoen for, at en ny storkrig vil blive en atomkrig, der giver den nuværende spænding sit særlig uhyggelige relief — men måske ligger samtidig her spiren til et håb om, at krigsmidlernes frygtelige udvikling omsider må medføre, at ingen tør tage initiativet til en krig, af hvilken der ikke vil fremstå sejrherre, kun besejrede.

Det blev heller ikke på den 8. plenarforsamling muligt at få spørgsmålet om optagelsen af nye medlemmer løst; man måtte begrænse sig til vedtagelsen af et resolutionsforslag, der går ud på, at der skal nedsettes en komité bestående af repræsentanter fra Nederlandene, Peru og Ægypten, som skal rådslå med sikkerhedsrådet for om muligt at nå en forståelse, der vil kunne lette optagelsen af kvalificerede nye medlemmer i overensstemmelse med artikel 4 i De Forenede Nationers pagt.

Det er beklageligt, at en lang række stater som følge af uoverensstemmelser mellem stormagterne ikke har kunnet optages i FN. Blandt de stater, der således må vente på optagelse, findes lande, der i kraft af deres kulturelle traditioner burde være selvskrevne til medlemsskab i De Forenede Nationer. Vi vil fra dansk side fortsat arbejde for det princip, at alle stater, der ønsker medlemskab, og som opfylder pagtens betingelser herfor, skal optages i FN, og vi håber, at det må lykkes at tilvejebringe enighed om dette universalitetsprincip.

Af andre politiske spørgsmål er der grund til at fremhæve 3 problemer; der i høj grad har påkaldt plenarforsamlingens opmærksomhed: racespørgsmålet i Sydafrika og spørgsmålene om Tunis og Marokko.

Jeg skal ikke her ved denne lejlighed indlade mig på at gå ind på realiteten i disse spørgsmål; jeg skal kun nævne, at forsamlingens ret til at behandle disse sager påny blev bestridt under henvisning til kompetencebestemmelserne i pagtens artikel 2, stk. 7. Da kompetencespørgsmålet ofte har givet anledning til lange debatter, har vi fra dansk side, hver gang lejlighed gaves, udtalt ønske om, at forsamlingen ville indhente en vejledende udtalelse hos den internationale domstol. Denne tanke har dog desværre kun fundet tilslutning hos enkelte lande som Norge, Sverige, Canada, Holland og New Zealand.

Må jeg føje til her, at Danmark som bekendt for tiden er medlem af sikkerhedsrådet, og lad mig så få lov til ganske kort at omtale de problemer mellem Israel og de arabiske lande, som har været bragt frem for rådet.

Den første sag drejede sig om en klage, som Jordan har indgivet i anledning af, at der i oktober forrige år foretoges et væbnet angreb på en landsby, der ligger i Jordan, godt 1 km fra grænsen til Israel. Byen blev bombarderet, nogle af indbyggerne blev dræbt eller såret, og 40 huse sprængtes i luften. Efter en undersøgelse af klagen vedtog rådet at fordømme overfaldet, idet det samtidig fremhævede betydningen af, at parterne overholdt deres forpligtelser i henhold til våbenhvileoverenskomsten og sikkerhedsrådets resolutioner. Rådet anmodede tillige chefen for våbenstilstandsorganisationen om inden 3 måneder at aflægge beretning til sikkerhedsrådet og fremsætte de forslag, som han måtte finde passende.

Endvidere har Syrien klaget til sikkerhedsrådet over en af Israel ønsket ændring i Jordanflodens leje. Et resolutionsforslag, efter hvilket chefen for våbenstilstandsorganisationen anmodedes om at undersøge mu-